

právo stěžovatelky. Soud rekursní má tudíž za to, že navržená poznámka nemohla se státi na újmu zástavních věřitelů, jichž pohledávky na nemovitosti a na spojeném s ní příslušenství (na strojích) jsou zajištěny a že k poznámce té jest potřebí jich souhlasu (srovn. rozh. čís. 3063, 4118 sb. n. s., dále Randa: Vlastnictví, str. 253 a Ehrenzweig z r. 1923, I. svazek, druhý díl, str. 41). Byla-li poznámka povolena bez souhlasu stěžovatelky a ostatních zástavních věřitelů, jichž práva zástavní na nemovitosti a na spojených s ní strojích již v čase prohlášení podle knihovního stavu vázla, byla poznámka povolena proti ustanovení § 94 čís. 1 a 3 knih. zák. a bylo proto stížnosti, jež se konečným návrhem domáhá výmazu poznámky, tedy i změny povoleného usnesení, vyhověti a změnou napadeného usnesení knihovní návrh zamítnouti. Jinak jest podobně, že pro povolení poznámky nepředepisuje zákon zvláštní formální náležitosti a že pro povolení to stačí listina mající náležitosti podle §§ 26 a 27 knih. zák., kteréžto náležitosti má i prohlášení podepsané samým vlastníkem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by vyvrátily správnost usnesení rekursního soudu. Z prohlášení ze dne 10. června 1930, připojeného stěžovatelem ke knihovnímu návrhu, které bylo rozhodné při posuzování věci a při zkoumání žádosti o povolení knihovního zápisu (§ 94 třetí odstavec knih. zákona), dovodil rekursní soud právem, že se poznámka, již se stěžovatel domáhal, týkala vesměs strojů spojených s továrnou, tedy strojů spojených s nemovitostí a že spojení to trvalo již v době, kdy bylo vystaveno ono prohlášení. Tvrdí-li stěžovatel k odůvodnění dovolacího rekursu, že celá řada strojů, o které jde, není ve spojení s nemovitostí a že ani nejde vesměs o stroje a že proto náleželo rekursnímu soudu, by nejdříve zjistil, které stroje a předměty zařízení jsou ve spojení s nemovitostí a které nikoli, ocitá se v rozporu s vlastním udáním prohlášení, které bylo, jak již uvedeno, pro knihovní soud jedině rozhodným při posuzování věci. Jsou proto údaje stěžovatelovy, jimiž se snaží dolíčiti oprávněnost dovolacího rekursu, v pravdě novými údaji, tudíž podle § 126 druhý odstavec knih. zák. nepřípustné, a odporuje i návrh stěžovatelův, na doplnění řízení, předpisu § 94 knih. zák., podle něhož má knihovní soudce zkoumati žádost jen podle tohoto ustanovení zákona, zejména tedy, zda jest žádost odůvodněna obsahem předložených listin, a nesmí se proto pouštět do zjišťování tohoto obsahu. Dovolacímu rekursu bylo proto odepříti oprávnění, an se jinak ani nedotýká právního názoru rekursního soudu vyvozovaného jím v souhlasu s rozhodnutím čís. 3085 a 4118 sb. n. s. z toho, že v době, kdy byla podána knihovní žádost, byly stroje uvedené v žádosti ve spojení s nemovitostí.

Čís. 11596.

Zní-li formálně bezvadný výkaz nedoplatků berního úřadu proti fyzickým osobám, nikoliv proti firmě zastoupené těmito osobami jako veřejnými společníky, ale s dodatkem »za firmu«, jest povolití exekuci bez

ohledu na tento dodatek. Exekučnímu soudu nepřísluší zkoumati, z jakého důvodu jsou osoby, uvedené ve výkazu nedoplatků, povinny platiti daně, ani, zda výkaz nedoplatků jest po hmotněprávní stránce správný, čili nic.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, R I 256/32.)

Na základě výkazu nedoplatků berního úřadu vydaného proti »Antonínu a Jaroslavu H-ovým za firmu František H. a syn« povolil soud první stolice exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti náležející spoluvlastnický Antonínu a Jaroslavu H-ovým. Rekursní soud zamítl exekuční návrh, pokud šlo o spoluvlastnickou polovici Jaroslava H-a. Důvody: Z výkazů nedoplatků daní berního úřadu, jenž jest exekučním titulem, je patrné, že exekvovanou pohledávku dluhuje firma František H. a syn. Podle výpisu z obchodního rejstříku, který měla vzhledem k ustanovení § 11 ex. ř. vymáhající strana při podání exekuční žádosti předložiti, je patrné, že veřejnými společníky jsou Antonín H. a Václav P., nikoliv Jaroslav H. Neměla proto býti povolena exekuce též na polovinu nemovitosti náležející Jaroslavu H-ovi, ano není podle § 9 ex. ř. prokázáno, že závazek v exekučním titulu určený přešel na něho.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jde jen o otázku, pokud jest soud vázán výkazem nedoplatků, označujícím jako povinnou stranu »Antonín a Jaroslav H. za firmu František H. a syn«, kterýžto výkaz jest v tomto případě exekučním titulem. Jak bylo již vysloveno v četných rozhodnutích Nejvyššího soudu (viz na př. čís. 2198, 5059 sb. n. s.) jest soud vázán vykonatelnými nálezy správních úřadů a není oprávněn přezkoumávati jejich materiální správnost. Zní-li tedy formálně bezvadný exekuční titul, v tomto případě na Antonína a Jaroslava H-ovy, tedy na fysické osoby, nikoliv na firmu zastoupenou těmito osobami jako veřejnými společníky a exekučnímu soudu nepřísluší zkoumati, z jakého důvodu jsou povinni platiti daně za firmu, ani správnost výkazu po hmotněprávní stránce, jest povolit exekuci bez ohledu na dodatek »za firmu František H. a syn«. Jinak by tomu bylo ovšem, kdyby v exekučním titulu byla uvedena jako povinná firma J. H. a syn s dodatkem, že Jaroslav H. ručí jako veřejný společník firmy, jimž skutečně není. Pak by ovšem exekuce povolená na základě exekučního titulu proti firmě nemohla býti udržena v platnosti proti osobě, jež není dlužníkem. Tu však exekuční titul zní na řečené dvě fysické osoby. Z dodatku »za firmu« neplyne, z jakého důvodu jest Jaroslav H. za firmu zavázán, a žádaný exekuční prostředek lze podle knihovního stavu provést.

Čís. 11597.

Rekursní lhůta při povolení exekuce zabavením pohledávky knihovně zajištěné (§ 320 ex. ř.) jest osmidenní.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, R I 279/32.)